

СЕЛО НА БЕРЕЗІ ГОРИНИ

(Продовження. Поч. у № 25)

Не обходяться в селі й без віршованих побажань від Ганни Гаврилюк, написаних спеціально для конкретного вчителя, що виходить на пенсію. За самовіддану працю і просто за те, що люблять і поважають Ганну Гаврилюк, люди віддячують їй добрим словом та квітами. До речі, про квіти Ганна Антонівна може багато розповісти і навіть показати – біля її дому велика клумба із троянд. Любить вирощувати й різні екзотичні рослини. Ось така вона – олександрійка, яка славить своїми справами рідне село. І хоча Ганна Гаврилюк народилася і виросла на Полтавщині, щирої любові вистачило і на поліську землю, яка стала їй рідною. Ось як вона пише про свою Олександрію:

*Село над річкою Горинь
Вдзовж берега,
куди не кинь,
Красується під небом
ясним,*

З парку виходимо на центральну вулицю села.

– Це вулиця Свято-Преображенська. Її окраса – церква, – продовжує розмову Ігор Петрович. В минулому році за громадські кошти її реконструювали.

– А які у вас є назви вулиць, пов'язані з іменами односельців?

– Із сіл Олександрія та

Пухова загинули в Афганістані наші хлопці Анатолій

бан, яка для школи здобула ще одну перемогу – стала лауреатом обласного конкурсу „Учитель року-2009” у номінації „Музичне мистецтво”.

Лариса Андріївна якраз проводила урок на тему „Музика і сучасність”.

– Якщо хочете сфотографувати, то обов'язково з моїми співочими дівчатами, – поставила умову педагог.

Директор олександрійської школи Світлана Пруднікова про Ларису Клебан говорить із задоволенням:

– Один із кращих у школі класний керівник. Працелюбна, відповідальна, творча, за що б не взялася, все робить на найвищому рівні. А у вільний від роботи час таку красу творить своїми руками, що й задивішся: прекрасно в'яже гачком, вишиває бісером, плете макраме, виготовляє вироби з лози. Це талановита людина у всіх

відносинах. А про досягнення школи можна гово-

студія гри на фортепіано. Гордістю олександрійських аматорів є вокальний жіночий ансамбль „Криниченька”, який налічує 12 жінок від 18 до 70 років (керівник Світлана Роголь). У жовтні цього року колектив буде брати участь у конкурсі на здобуття звання зразкового.

Стало доброю традицією проводити у будинку культури різнопланові заходи: від зборів села до концертів, присвячених великим святам. Цьогоріч тут відбулося районне свято вшанування учасників бойових дій на території інших держав. Полюбилися людям і „Андріївські вечорниці”, „Різдвяні переспіви”, в яких беруть участь представники різних конфесій. Гідно представляють село олександрійці на районному святі „Роди, Боже, жито”.

Звичайно, поваги і підтримки заслуговує праця директора будинку культури Наталії Смоляр. Таких ентузіастів, як мовиться, пошукати. Адже доводиться займатися не тільки культурно-сценічними питаннями, а й господарськими. Нещодавно тут за кошти місцевого бюджету

„на біс” чотири рази „Альй флаг” Павла Мережаного. Це додавало стимулу до подальшої праці. А для дітей, по собі знаю, найкращий стимул – це подорожі та виступи на великих сценах. Тому тягнемось до найвищого рівня, щоб з честю представляти себе в інших країнах. Неодноразово ставали лауреатами конкурсів у Німеччині, Бельгії, на фестивалі „Сурми”. І дуже приємно, що журі завжди відзначають рист майстерності оркестру. Ось в Ялті на Першому міжнародному фестивалі „Фанфари Ялти” ім. В. Соколика знову стали першими.

– Хто сьогодні є гордістю оркестру?

– Зрозуміло, основа оркестру – це старшокласники. Серед них – баритоніст Іван Волошин, тенорист Славик Грицайчук, трубач Саша Крайній та Максим Ковальчук, кларнетисти Олена Мацко, Ганна Голда...

Побажавши успіху та творчих злетів, ми поспішили в райлікарню. Вирішили зайти сюди не для того, щоб розповісти про її діяльність, а щоб зустрітися тут із Олександром Стребчуком, завідувачем

сується біля забігайлівок, – каже Олександр Філімонович, – наслідуючи багаточисельні переконливі реклами алкогольних напоїв, частина молоді вибирає свій стиль життя. На жаль, згодом наживають собі купу хвороб і потрапляють до нас на лікування.

Про свої уподобання Олександр Стребчук говорить скромно: „Люблю людей, свою професію, люблю співати, читати історичну літературу, займаюся бджолярством”. Щодо останнього заняття, то серйозно стурбований, тим, що багато бджолиних сімей цьогоріч покинули вулики. Є версія, що через поширений мобільний зв'язок вони втрачають орієнтир.

ОЛЕКСАНДРІЙСЬКИЙ ЖИВЧИК

А далі ми попрямували до оселі сільського активіста та людини, яка стояла біля керма олександрійської сільської ради більше 10 років, – Сергія Горбана. За його правління Олександрію газифікували, освітили та окульту-

Я ще не бачила ніколи
Таких лісів на видноколі,
Таких лугів рясно квітучих,
Росою вмитих та пахучих.
А люди, лкди такі милі —
І щирі серцем, і щасливі.
Бо бідний — то завжди

багатий,
Коли любов живе у хаті.
Сьогодні села не влізати:
Набудували нові хати,
Асфальт прохляли

вздож дворів,
Голубий вогник загорів,
Є у селі свої книгарня,
Садок дитячий, наче казка,
Де поселилась Божа

ласка.
На пагорбі стоїть святиня,
То Божий храм, душа єдина
Для всіх його сдносельчан

— Своїх і не своїх прочан.
Чотири сотні літ мойй

Олександрі,
Нехай не селяться в ній
люди злії.

Щоб все село жило
щасливо і багато,
І був достаток й мир
у кожній хаті.

Далі маршрут проліг до
історичного парку. Супро-
воджував мене чоловік Ган-
ни Гаврилук Ігор Петро-
вич.

— Ось він, переважна
більшість дерез — це сосни
та осики, — розповідає Ігор
Петрович. — Є такі, яким
більше 100 років. Наша
сільська влада розчищає
його від вражних хворо-
бою дерев, облаштувала
алею. А ось тут і стояв ко-
лись маєток гана Любо-
мирського, він дуже любив
квіти. Там, де розташова-
ний мій будинок, була
квіткова оранжерея. Я
дуже радий, що там побу-
дувався. Тоді з того місця
вивіз 8 самоскідів сміття.
Тільки минулого року
ближче до свого дому в
парку висадили близько 70
берізок, з яких уціліло від
людського безкультур'я
лише кілька

нюк. Вулиці, де вони жили,
носять їхні імена. А ще є
вулиця Тараса Грицьока.
Він виходець із Олек-
сандрії, працював учите-
лем в школі, один із зас-
новників товариства „Про-
світа". За боротьбу за на-
ціональне відродження
поневолено Польщею Во-
лині його неодноразово
арештували. І чотири
арешти були зі смертним
вироком. Помер у Франції,
а поховали його у виши-
тому одязі з України. Пе-
ред тим кілька разів при-
їжджав у Олександрію.

Від з усіх боків освітле-
ного сонцем золотого
купола олександрійсь-
кого духовного храму по-
вертаємо до дитячого
дошкільного закладу.

— Це колишня школа, а
тепер тут розливається
щобет дошкільнят. Народ-
жуваність в Олександрії
висока, тому на території
сільської ради працює два
дитячі садки. Сюди на
влаштування дітвори —
черги, — розповідає Ігор
Петрович.

ШКІЛЬНІ ПЕРЕМОГИ ВЕДУТЬ ЗА МЕЖІ ОБЛАСТІ

Далі зайшли до школи.
Завдяки вчителям Андрію
Мацьку та Юрію Борови-
ку олександрійські діти
десять останніх років — пе-
реможці обласних спор-
тивних змагань, брали
участь у „Стартах надій".
Тобто близько 200 дітей з
одного села побувало в
„Артеці". Зустрілися з на-
ставниками спортивних
команд того дня не вда-
лося: поїхали на чергве
змагання з волейболу.
Зате потрапили на урок
музики до Лариси Кле-

ду скажу, що третій рік
підряд наші учні стають
призерами обласного
спортивно-патріотичного
фестивалю „Нащадки ко-
зацької слави", обласно-
го огляду лідерів учнівсь-
кого самоврядування, є
також лауреатами облас-
ного конкурсу в рамках
Всеукраїнської акції „Мо-
лодь — за здоровий спосіб
життя". Незаперечним по-
казником того, що школа
дає необхідний рівень
знань, є той факт, що після
9-го класу діти продовжу-
ють навчатися у нашій
школі.

ПОТРЕБИ ДУХОВНІ

У місцевий будинок
культури поспішають на
репетиції ті, для кого
пісня, танок і слово стали
духовною потребою. А та-
ких у цьому селі чимало,
адже тут успішно працює
багато гуртків: для дітей —

„Веселка" та „Капітош-
ка" (художній керівник На-
талія Смоляр), танцю-
вальний (керівник Михай-
ло Бойко), драматичний,
сучасної пісні, від Оржівсь-
кої музичної школи працює

монт, оформили сцену,
придбали штори. Зайдеш —
і не віриться, що так затиш-
но і комфортно може бути
у звичайному сільському
будинку культури. І те, що
молодь із задоволенням
приходить сюди на диско-
теки, тільки плюс для них
самих. Бо, як розповіла
директор будинку культу-
ри, кошти, виручені за про-
ведення дискотек, будуть
використані на придбання
сучасної апаратури.

МАЙСТРИ ДУХОВОЇ ГРИ

Олександрійський ди-
тячий духовий оркестр
відомий в Україні, Німеч-
чині, Польщі. То ж як не за-
вітати сюди.

— Я сам випускник цьо-
го духового оркестру, —
каже керівник колективу
Володимир Вакулін. — У
1981 році спробував очо-
лити оркестр після невда-
лих спроб моїх поперед-
ників, і ось 28 років, як
пробую. Уже маю два поко-
ління випускників, дасть
Бог, доживу й до „онуків". Є
в Олександрії й покоління
музичних сімей — це Якоб-
чуки, Григорчуки... Не-
забутній перший виступ в
„Молодій гвардії", що в
Одесі, тоді ми виконували

який 45 років очолював
лікарню, а тому знає про
здоров'я олександрійців
найбільше.

ВІД ЧОГО ЗАЛЕЖИТЬ ЗДОРОВ'Я ?

Про свою другу домівку
— лікарню, Олександр
Стребчук охоче розпові-
дає. Згадає, як у 1983 році
цей медичний заклад виріс
на його очах. Тоді на сесії
районної ради прийняли
рішення: за кошти, спла-
чені промисловими під-
приємствами за забруд-
нення довкілля, збудувати
лікарню. Тоді Олександр
Філімонович пишається
своїм дітищем. Звичайно,
хвойні ліси та природні
лікувальні джерела сприя-
ють гарному самопочут-
тю, але головний олексан-
дрійський знавець людсь-
кої фізіології вважає, що
найцінніший скарб — здо-

ров'я, залежить в першу
чергу від самої людини, від
її звичок, — потім від еко-
логії і аж тоді від харчуван-
ня та води. Тобто, чим менше
людина має шкідливих
звичок, тим вона здорові-
ша.

— І дуже болісно, коли
бачиш, що молодь ту-

збудували в селі лікарню...
і зберегли Волошківську
церкву.

— У планах вищестоящих
органів Волошківська церк-
ва мала стати третьою в
районі, з якої зняли б
хрест, — згадає Сергій Анд-
рійович. — Тоді питання
знищення недіючих храмів
стояло гостро: або вико-
нуеш вказівку, або звіль-
няєш місце сільського
голови для іншого. А мені
— і робити мушу, і посягати
на духовну святиню не
можу. От тоді й народила-
ся ідея: набрав зі школи
всякого списаного непот-
ребу і відвіз у храм, а при
вході повісив вивіску —
„Склад культосвітніх уста-
нов". Але вказівки розібрати
церкву не припинялися.
З приходом літа змінили
табличку на „База відпо-
чинку". Закінчилося тим,
що всю атрибутику, крім
іконостасу, передали в
Олександрійську церкву. А
про старовинну ікону та
дзвони сказав владі, що
вкрали, хоча знав, у кого
вони переховувалися. Уже
при незалежній Україні
церква знову ожила, а все,
що зберегли, повернули на
своє місце.

Світлана ЗЕМЛЯК
(Далі буде)

Слово і час. 26. VI. 09

Стор. 6

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ І ЧИТАЙТЕ

СЛОВО І ЧАС

26 червня 2009 року

СЕЛО НА БЕРЕЗІ ГОРИНІ

Хто не мріє потрапити хоч ненадовго до річки або до лісу! Ось і кореспондент нашої газети вирушила у мальовничу **Олександрію**, яка славиться хвойними лісами, чистими джерелами, таборами та базами відпочинку – до колишніх володінь князя Костянтина Острозького. Власне, на честь його сина **Олександра** й назване тоді це містечко **Олександрією**. З історії відомо, що пізніше **Олександрією** заволоділи князі Любомирські, які залишили у спадок теперішнім жителям села парк, що є пам'яткою садово-паркового мистецтва. **Олександрія** znana ще й тим, що саме тут вперше був збудований шлюз на Горині та міст через річку. В минулому цей населений пункт мав свої паперову, суконної мануфактури фабрики, працювали магазини, вздовж Горині стояли млини, і порівняно недавно, ще при живих свідках, з 1940 до 1959 року містечко **Олександрія** віднесено

до категорії сіл і було центром **Олександрійського**

району. Насправді історія цього й досі одного з найбільших сіл нашого району має значно більше відомостей, але завдання газети – розповісти про його сьогодення. А втім, найкраще зробити це можуть **олександрійці**. Першою,

до кого завітала, стала наша постійна дописувачка **Ганна Гаврилюк**.

ТАМ, ДЕ ЖИВУТЬ ЗАТИШОК І ЩАСТЯ

стежина до акуратної дерев'яної хати **Гаврилюків** вперлася в красивий надвірний ганок. З усіх боків щось цікаве – навпроти вулиці, збоку – дерев'яна споруда у гуцульському стилі, невеличка цегля-

на літня кухня, добротно зроблена теплиця, а біля причілку будинку височить струнка ялина. Зрозуміла, що це саме та, про яку **Ганна Антонівна** писала в нашу газету. Пригадую її розповідь, як вона, прогулюючись лісом, наступила на маленьку ялиночку, дуже шкода стало деревця, тоді витягла його з корінчиком, замотала в хустинку і принесла в кишені додому, щоб виходити. Нині це хвойне дерево віддячило своєю красою.

– На Різдвяні свята завжди прикрашаємо її, тоді вона особливо милує око всім, хто тут проходить, – каже **Ганна Антонівна** і запрошує до хати. Дивуватися не перестаю: коли встигла господиня дому за своїм активним громадським життям та зразковою педагогічною працею створити всю цю рукотворну красу – вишивки?! Вони лягли на килими, серветки, подушечки, прикрасили стіни.

– А ця вишита ікона Божої Матері побувала навіть на виставці у Києві, – гордиться працею **Ганни Антонівни** її чоловік **Ігор Петрович**. – Моя жінка найкраща і найгарніша з усіх. Знаєте, та мить, коли

побачив її вперше й полюбив, продовжується вже 57 років. Де б не був, завжди хочеться вертатися у наше гніздечко.

А гніздечко й справді особливе й не схоже на тисячі сучасних. Художню ліпку на стелі й стінах витворили руки **Ігоря Петровича**. „Старався для **Ганнусі** до її 50-ліття, в **Олександрії** такого оздоблення, мабуть, немає ні в кого”, – каже він. Більшість того, що господарі дому нажили, зроблено їхніми невтомними руками.

Про свого чоловіка **Ганна Антонівна** відгукується теж дуже тепло.

– Мені пощастило бути його дружиною, у ньому закладена висока культура у ставленні до жінки, а це не поважати і не любити неможливо. У нас немає лідера і ніхто не намагається переінакшити один одного. Не обходиться без дрібних суперечок, але всі вони відходять на задній план. Мабуть, це і є секретом нашого щастя.

Передплатники нашої газети багато про що залюбки читали у завжди цікавих, душевних і зі своїм баченням матеріалах **Ганни Гаврилюк**. Мені ж захо-

тілося розповісти про їх автора. **Ганна Антонівна** згадує історію вибору професії. Дуже їй сподобалася вчителька – охайна, розумна і в гарній квітчастій хустині – захотілося стати такою, і саме вчителькою. Через багато років (у 1995-му) їй таки подарували таку ж велику барвисту хустину за участь і найкращу розповідь епізоду зі свого життя у телепередачі „Надвечір'я”. А її 40-літню сумлінну педагогічну працю в **Олександрійській** школі відзначили орденом Трудового Червоного Прапора. Впродовж усього життя **Ганна Антонівна** мала активну життєву позицію. І донині вважає, що не до лиця стояти осторонь проблем села, а вчителю – тим більше, він має бути прикладом в усьому. Тому вона – учасниця всіх сільських заходів, тривалий час була депутатом сільської ради, головою **Олександрійської** ветеранської організації. А в 2000 році стала „Жінкою року” у номінації „Жінка – громадський діяч”.

Світлана ЗЕМЛЯК
Фото автора

(Далі буде)